

המתנחל

מחזה מאת נעם גיל

מייל - gilgunoam@gmail.com

מס' פלאפון - 0545301053

כל הזכויות שמורות

לנעם גיל 2015

דמויות –

עודד, בחור באמצע שנות השלושים לחייו.

אלונה, בחורה בתחילת שנות השלושים לחייה.

זכריה, בחור בן גילו של עודד.

הבמה –

הבמה מחולקת לשלושה אזורים מרכזיים: הסלון ושני חדרים קטנים יותר משני צידיו. האחד הוא חדר השנה של עודד ואלונה. השני הוא חדר עבודה.

הסלון מכיל שולחן אוכל העומד בקצה הימני-אחורי של הבמה, ספה שעומדת במרכז הבמה, כורסא משמאל הספה ושולחן אוכל המוצב מאחורי הספה. מימין לספה עומדת כוננית עם מעט ספרים ולידה ארון עץ עם בגדים בתוכו.

הסלון רווי בפסלי פורטרט מחימר המפוזרים ברחבי הדירה של נשים, לרוב. חלק מן הפורטרטים מציגים רק פנים, בחלקם נחשף גם החזה העירום של האישה המפוסלת. עיני המפוסלות לרוב סגורות, מבטן מורכן תמיד מטה. בכל פסל נחשף פגם פיסי מכוון, אף שבור, שד אחד לא קיים, שפה מעוקמת וכו'.

חדר השינה מורכב ממיטה זוגית, המקבילה לבמה וארון בגדים מאחוריה. תמונות חתונה של עודד ואלונה מעטרות את החדר.

חדר העבודה נראה באמצע שיפוץ, כאשר בחציו מוצב שולחן סטודיו וחציו השני נראה כמו חדר ילדים, צבוע בוורוד וכחול וציורים ילדיים חצי עשויים על הקיר. בקצה החדר עומדת ספה נפתחת.

תמונה 1

האורות עולים על עודד, אלונה וזכריה שיושבים בסלון דירתם. אלונה ועודד יושבים על הספה המקבילה לשולחן הקפה המלבני שלפניהם. זכריה יושב מרוחק מהזוג הצעיר, על כיסא גלגלים שלצד הכורסא הצידית.

זכריה נראה לא קשור לסביבה המקיפה אותו, יושב דומם ובוהה על נקודה לא קיימת ברצפה, כאילו היה חלק שגרתי מריהוט הבית. הוא אינו זז, אינו מביט במארחיו, אלא ממשיך להפנות את מבטו המושפל קדימה.

אלונה ועודד מביטים האחד על השני בחוסר נוחות. אלונה מסמנת לעודד שיתחיל לדבר.

עודד: רזית.

זכריה מפנה את מבטו לעודד.

זכריה: סליחה?

עודד: אמרתי שרזית... הורדת כמה קילוגרמים מאז הפעם האחרונה.

זכריה: יכול להיות.

עודד: לא, יש לי חוש לדברים האלה.

אלונה: באמת יש לו חוש לדברים כאלה.

עודד: אתה הורדת במשקל.

אלונה: לא הכרתי אותך בימים ההם, אבל אני סומכת על בעלי.

זכריה חוזר ובוהה ברצפה.

אלונה: עודד לעומת זאת לא רזה אפילו בגרם אחד.

עודד: נכון.

אלונה: אם כבר, הוא בטח העלה כמה בשנים האחרונות, נכון?

זכריה: את שואלת אותי?

אלונה: כן.

זכריה: יכול להיות.

אלונה: אתה מנומס מדי. בטח כשנכנסת לפה וראית את עודד אמרת לעצמך, "אלוהים אדירים, איזה שמן."

עודד: למה שמן?

אלונה: אתה יודע, יחסית.

עודד: אני בנוי טוב.

אלונה: עודד מאוד רגיש לדברים כאלה.

עודד: לא עניין של רגישות, אני פשוט לא חושב שזה נכון.

אלונה: אז מה אתה או... רגע, אני כל כך מצטערת אבל שכחתי איך קוראים לך.

עודד: זכריה.

אלונה: כן, סליחה. אז מה אתה אומר, זכריה?

זכריה: על מה?

אלונה: על עודד. איך הוא נראה לך אחרי כל השנים האלה?

זכריה: לא יודע, נראה בסדר.

אלונה: אני עוד מעט הולכת להעלות כמה קילוגרמים... (נוגעת גאה בבטנה) סוף חודש שלישי.

עודד: אתה הראשון ששומע את זה.

אלונה: עברנו עכשיו תקופה לא קלה...

עודד: זה לא מעניין את זכריה, התקופה שעברנו...

אלונה (קוטעת אותו): שנתיים חיכינו לזה. ומה לא עשינו? הפריות, דיקור, הורמונים...

עודד: למה את מספרת...

אלונה: כי אני לא מתביישת.

עודד: כל אחד יודע הכל עלינו, ויש לה פה גדול, לאלונה, שאלוהים ישמור. לפקידה בבנק היא מספרת על ההפריות שעשינו.

אלונה: כן, אני לא מתביישת. והפקידה הזו הייתה בהריון, אז למה לא לספר?

עודד: כי זה לא עניין של אף אחד...

אלונה (קוטעת אותו, לזכריה): אתה יודע מה יש לי בבטן?

עודד: אלונה, אמרנו שלא נס...

אלונה: תאומים, זהו, סיפרתי. וזה לא מה שאתה חושב.

עודד: הוא לא חושב שום דבר.

אלונה: שזה בא מהפרייה. נכון שזה מה שחשבת? ממש לא. אחרי שנים שלא הצלחתי להיכנס, הלכנו למטפלת...

עודד: הוליסטית.

אלונה: והיא אמרה לנו לקחת הפסקה מהרפואה המערבית לחודשיים שלושה. ואני לא מאלה שמסוגלות לחכות. אבל היא אמרה לי "אלונה, את צריכה להירגע, את צריכה להפסיק לרוץ. את צריכה לעצור ולנשום." אז עצרנו ונשמנו.

עודד: חודש אחר כך...

אלונה: אני בהריון. ועוד עם תאומים. שום הפרייה ושום כלום... טבעי, נאטורל.

שקט. זכריה לא מגיב.

אלונה: זה לא מפריע לך שאנחנו מדברים על זה, נכון?

זכריה: לא.

אלונה: זה עדיין טרי, חם מהתנור.

עודד: כן, אנחנו מאוד מתרגשים.

אלונה: ועודד עם העבודה שלו זונח אותי פה ואין לי מה לעשות חוץ מלחשוב.

עודד: יש לך את הפסלים שלך.

אלונה: אני כבר לא מפסלת.

עודד: היו תקופות שהיא מכרה חמישה, שישה, שבעה פסלים בחודש, הרוויחה עשרות אלפי שקלים.

אלונה: כן, אבל אני כבר לא מפסלת.

עודד: פסלים מברונזה, פסלים יקרים כאלה.

אלונה: סתם תחביב שעולה כסף. אבל כמו שאמרתי, אני לא...

עודד: ממש לא תחביב. היא הייתה בתערוכות בארצות הברית, באירופה, בסין...

אלונה: תערוכות מסחריות כאלה, לא משהו אמנותי.

עודד: למה את ממעיטה מעצמך? את היית אמנית?

אלונה: אישה עם כסף ותחביב. אבל זה כבר מאחורי. (לזכריה) אני כבר לא מפסלת.

עודד: היית צריך לשמוע איזה תגובות היא קיבלה.

אלונה: בכל מקרה, היום אני לא עושה שום דבר... וטוב לי... באמת שטוב לי. בכל היקר לי, כל היום כשעודד בעבודה אני יושבת על הספה, כמו שאני יושבת עכשיו ואני פשוט בוהה קדימה... ומחייכת. אני מלטפת את הבטן שלי ואת הילדים שהרחם שלי מפסל בפנים... ופשוט מחייכת. שעות אני יכולה לשבת ולחשוב על כל מה שהולך לקרות... ואני מחייכת.

עודד: זה נכון, אני חוזר הביתה מהעבודה ואני רואה אותה יושבת ככה על הספה ומחייכת. ככה סתם. מחשבות טובות כאלה.

אלונה: כי החיים יפים. אני יודעת שזה נשמע אדיוטי, אבל ככה אני חושבת... שהחיים יפים.

עודד: הלוואי שלי הייתה האנרגיה שלך.

אלונה: הוא כל הזמן מדבר על האנרגיה שלי, אבל אני זו שכל הזמן יושבת על התחת ולא עושה שום דבר, אני זו שבוהה חצי יום עם חיוך דבילי על הפרצוף.

עודד: הוא לא דבילי...

אלונה: ובזמן שאני פה, עם החיוך הדבילי שלי, הוא זה שעובד כמו חמור עם כל הפרוייקטים שהוא מנהל.

עודד: גם כן מנהל.

אלונה: אל תצטנע, אתה מנהל פרוייקטים.

עודד: קוראים לזה "מפתח מערכות לנגזרים פיננסיים".

אלונה: מנהל פרוייקטים אמרתי, אל תתווכח.

עודד: אבל אני לא מנהל פרוייקטים. אני מפתח מערכות לנגזרים פיננסיים.

אלונה: אף אחד לא מבין מה זה אומר.

עודד: כי זה לא מעניין.

אלונה: אני אומרת לאנשים שאתה מנהל פרוייקטים. נשמע יותר פשוט. יש פרוייקטים ואתה מנהל אותם. (פונה לזכריה) הוא עובד עכשיו על איזה פרוייקט סודי שאפילו לי אסור לדעת עליו.

עודד: ממש לא סודי וזה כל כך משעמם.

אלונה: אל תמעיט מעצמך. אתה עבדת קשה בשביל להגיע למקום שבו אתה נמצא היום.

עודד: אז זכריה...?

אלונה (קוטעת אותו, לזכריה): אפשר לספר לך משהו? לפני שנכנסתי להריון היו לי שתי הפלות...

עודד: אלונה!?

אלונה: אין לנו מה להתבייש, במיוחד לא בפני זכריה.

עודד: הרגע הכרת אותו.

אלונה (לא מקשיבה לו, ממשיכה): ההפלה ראשונה התרחשה בחודשים הראשונים אבל השנייה הייתה באמצע החודש השישי, (מרימה את אצבעותיה ומדגימה) כזה גודל היה הבן שלי... הראשונה עברה עוד בקלות יחסית, אבל ההפלה השנייה הכניסה אותי למשבר.

עודד: המטפלת אמרה שצריך להאמין, (לאלונה) נכון שזה מה שאמרה?

אלונה: ואנחנו מאמינים... שהחיים יפים.

עודד: כן...

שקט.

עודד: אז מה איתך? מה שלומ...

אלונה (שוב קוטעת אותו, לזכריה): הטיפול שעברתי היה לחלוטין מכוון לתודעה – אם אתה חושב על משהו מסוים אתה למעשה יוצר אותו. כוח המשיכה, כך המטפלת הסבירה לנו, פועל בתדרים בתוך היקום ומושפע מאנרגיה שמשחררת מהמחשבות שלך. אתה חושב על משהו, אתה מפעיל את החושים שלך, אתה מושך אותו, אתה מקבל אותו.

עודד: עכשיו היא תספר לך על הרעיון הבסי...

אלונה: הרעיון הבסיסי הוא שאתה המטפל של עצמך... השינוי, לטוב ולרע, מגיע מבפנים... ואני יודעת מה אתה חושב, שזה שטויות...

עודד: זה לא מה שהוא חושב.

אלונה: ושיש נתונים אובייקטיביים ששום מחשבה לא יכולה לשנות, אבל אני הלכתי למטפלת שלי... הייתי ממש שבר כלי... (לעודד) ספר לו...

עודד: היא הייתה שבר כלי...

אלונה (קוטעת אותו): היא שאלה אותי, המטפלת, היא שאלה אותי מה אני רוצה. מה אני באמת רוצה. עניתי לה שאני רוצה ילדים.

עודד: חודשיים אחר כך...

אלונה: המשאלה התגשמה...

שקט.

עודד: נו, אז זכריה, מה איתך...

אלונה: וזה לא כזה פשוט כמו שזה נשמע. אני זוכרת את עצמי צועקת באמצע הלילה על עודד, "מה אתה עושה איתי? למה אתה נשאר איתי? תמצא לך אישה אמיתית, מישהי עם רחם שעובד..."

עודד: ואז יום אחד...

אלונה (קוטעת אותו): ואז יום אחד זה הגיע אלי...

עודד (לזכריה): הפילוסופיה של אלונה.

אלונה: הטעות... הכל טעות.

עודד: זה מה שהיא חושבת.

אלונה: אתה איתנו?

שקט.

זכריה: מה?

אלונה: שאלתי אם אתה איתנו?

זכריה מהנהן.

אלונה: בטוח?

זכריה מהנהן.

אלונה: אנחנו חיים על פי עקרונות פיסיקליים שנדמים לנו כאילו היו נתון אלוהי, אובייקטיבי... כוח הכבידה לדוגמא... כוח האינרציה... אבל זאת אשלייה. אנחנו מתקדמים כמו חרקים לכל מיני

מקומות, לעבודה, לבילוי, לבית הקפה, למשפחה... והכל כל כך מאורגן וכל כך... (מחפשת מילה נרדפת, לא מוצאת) מאורגן... ואז יום אחד אני הולכת ברחוב ואני נעצרת ברמזור ואני מסתכלת סביבי... וכולם נראים... מכוערים... והכל נראה... טעות... טעות אחת גדולה... ואז הבנתי שהסיבה שאני מצויה בעצבות כל כך גדולה נובעת מכך שאני לא מוכנה יותר לחיות את האשליה... אני עדיין מצוייה במאבק... ואני לבד במאבק הזה... כמו כולם... ואני מפחדת... אבל אני יודעת שהפחד הוא האויב הגדול ביותר שלי.

עודד: הפחד הוא מחשבה ומחשבה היא תדר שמייצר...

אלונה (קוטעת אותו): הפחד הוא מחשבה ומחשבה היא תדר שמייצר אירועים... אתה צריך להבין, הפחד הוא מערבולת שגוררת אותך איתה... ואני עדיין לא יצאתי מטווח המערבולת. אבל אני חזקה... אני מאמינה שאני חזקה... והאמונה הזו... אתה עוד תראה... היא משנה חיים. הופכת אותם ליפים... את החיים...

שקט ארוך.

עודד: אז מה קורה איתך, זכריה?

זכריה: אני?

עודד: כן, אתה. מה קורה איתך? מה חדש?

זכריה: אבא שלי מת היום... או אתמול.

שקט. זכריה מביט על עודד ובוחר את תגובתו.

זכריה: אני התעוררתי בבוקר... והוא מת. עיניים פתוחות כאלה, כמו בסרטים. הוא מת. אבא שלי מת. אתמול בלילה אני... אני ישבתי עם אבא שלי ואנחנו ראינו טלוויזיה, היה "אקס פקטור" והיה את הילד התימני הזה שאבא שלי מאוד אוהב.

עודד: ממה הוא מת?

זכריה: אני לא יודע, כשהלכתי לישון הוא היה בסדר, אבל כשהתעוררתי בבוקר הוא שכב שם.

עודד: מת?

זכריה (לא הקשיב לעודד, ממשיך): אבא שלי, הוא היה...

עודד: זכי...

זכריה (לאלונה): עודד סיפר לך איך כשהיינו ילדים קטנים אבא שלי לקח אותנו לעין גדי? (לעודד)
אתה זוכר את הטיול הזה? (לאלונה) עודד סיפר לך על הטיול הזה?

אלונה נדה בראשה.

זכריה: איך הוא לקח אותי ביד אחת, אותך ביד שניה, את שלומי הוא לקח על הכתפיים. את שלושתנו הוא סחב, זוכר את זה עודד?

עודד מהנהן.

זכריה: למה לא סיפרת לאלונה את הסיפור הזה?

עודד לא משיב, יושב קפוא במקומו.

זכריה: ככה מחקת אותי מהחיים שלך?

עודד: אני...

זכריה: מה, לא סיפור יפה? איך שאבא שלי לקח אותי ביד אחת, אותך ביד שניה, את שלומי על הכתפיים...

עודד: למה נתת לנו עכשיו לזיין את השכל על החיים שלנו...

זכריה: מה?

עודד: אנחנו מדברים פה על... על... כשאבא שלך...

זכריה: לא יודע. אני נכנסתי ואתם התחלתם לדבר. לא רציתי לצאת... גס רוח.

עודד: גס רוח?

זכריה: כשישבת לידי היום בבוקר... אני ישבתי לידי... לפחות שעתיים ישבתי לידי והסתכלתי עליו... והוא מת... כמו גוש בשר, אבא שלי... כמו גוש בשר... ואני מסתכל עליו... ומיד אני חושב, יאללה, בוא נסיים הכל... לאבא שלי יש אקדח עוד מהמילואים... אקדח שחור יפה כזה... אתה זוכר איך שיחקנו עם האקדח הזה?

עודד מהנהן.

זכריה: והוא עדיין עובד... אז אני לוקח את האקדח, אני מסתכל עליו, המחשבות רצות... מחשבות רעות, מחשבות על מוות, ואבא שלי שוכב שם, כאילו אומר לי, "יאללה, בוא תצטרף... בוא תצטרף... אלי... אלי ואל אימא..." ואז אני פתאום חושב עליך...

זכריה ממשיך להביט בעודד, שיושב משותק בכיסא.

עודד (קולו רועד): עלי? מה חשבת עלי?

זכריה: לא יודע, פתאום נכנסת לי לראש. חשבתי עליך... חשבתי ש...

עודד: מה?

זכריה: חשבתי לקפוץ לביקור.

אלונה: למה דווקא לפה?

זכריה: לי ולבעלך יש היסטוריה.

אלונה: איזו היסטוריה?

עודד (מסיט את הנושא): אבא שלך עדיין שוכב שם בדירה?

אלונה: איפה האקדח?

זכריה: בדירה. הוא שוכב בדירה מת. ואני פה.

אלונה: והאקדח?

זכריה: מת. אבא שלי מת.

אלונה: איזו היסטוריה, עודד?

זכריה: ואני לבד. לא נשאר לי אף אחד...

עודד: אל תדאג, זכריה. יש לך אותנו.

זכריה: כן?

עודד: כן.

זכריה: אני חשבתי עליך, עודד... **עליך**... אתה יודע, בגלל ההיסטוריה... אז באתי.

עודד: איפה אבא שלך?

זכריה: בדירה. הוא שוכב בדירה מת. ואני פה. כי אני ואתה... אני ואתה... והוא כבר לא... ואני פה...
וגם אתה... והוא כבר לא... ולא ידעתי מה לעשות...

האורות יורדים על הבמה כמעט לחלוטין. רק זכריה מואר לעיני הקהל, בזמן שעודד ואלונה מתרוממים ומכינים את מיטתו. הם מרימים את שולחן האוכל, מניחים אותו בקצה החדר ופותחים את הספה הנפתחת למיטה.

עודד הולך לעברו של זכריה, מחבק אותו, מרים אותו מכיסא הגלגלים שלו ומשכיב אותו במיטה.

אלונה הולכת לחדר השינה שלהם, בזמן שעודד משכיב את זכריה במיטה, ומכסה אותו בשמיכה.

תמונה 2

אלונה מתפשטת מבגדיה בחדר השינה. תחילה היא מורידה את המכנסיים שלה ולובשת תחתוני בוקסר. לאחר מכן היא מורידה את חולצתה, נשארת עם חזיה שגם אותה היא מורידה לאחר שלבשה חולצת טריקו פשוטה ונוחה.

במהלך התפשטותה עודד סיים את דבריו בחדרו החדש של זכריה. הוא יוצא משם, משאיר את זכריה שוכב לבדו, וסוגר את האור בחדר.

אלונה מתיישבת לפני המראה בחדר שלה ולוקחת קרם פנים שמונח ליד. היא מורחת את הקרם על פניה.

עודד נכנס פנימה, לבוש בטרנינג חורפי. הוא זה עתה חזר מביתו של זכריה ושל אביו. הוא מניח את מפתחות הבית על השידה שליד ומתיישב על המיטה, עייף, לא מגיב. אלונה מביטה בו, מנסה לבחון את הבעת פניו. הוא ממשיך לבהות קדימה.

עודד חולץ את נעליו. הוא מתרומם ומוריד את חולצתו ואת מכנסיו. הוא מתיישב ובוהה קדימה. שקט.

אלונה : ראית אותו?

עודד מהנהן.

אלונה : ו... ?

עודד : מה השעה?

אלונה : שתיים וחצי.

עודד : חייב לישון.

אלונה : הוא מת?

עודד (לא מרוכז): מי?

אלונה (חסרת סבלנות): אבא שלו.

עודד מהנהן.

אלונה: שכב שם מת?

עודד שוב מהנהן.

אלונה: ו...!

עודד: הפרמדיקים לקחו אותו, גם המשטרה הייתה שם.

אלונה: מה הם אמרו?

עודד: הם צריכים לדבר עם זכריה...

אלונה: על מה?

עודד: לא יודע... זה הליך כזה... מישהו מת, המשטרה שואלת שאלות...

אלונה: איזה שאלות?

עודד: מה אמרת שהשעה?

אלונה: עודד!?

עודד: מה?

אלונה: דבר כבר...

עודד: בהתחלה לא ראיתי אותו... הדירה הייתה ריקה... עברתי בסלון, בחדר השינה, בשירותים, בחדרים, לא מצאתי את הגופה, לא היה כלום. חזרתי לחדר השינה.

אלונה: ואז ראית אותו.

עודד: מתחת למיטה... לא ממש מתחת, כמעט מתחת... חצי מתחת חצי לא מתחת.

אלונה: למה הוא היה שם?

עודד: בדירה?

אלונה: מתחת למיטה. למה הוא היה מתחת למיטה?

עודד: הוא שכב על הרצפה... מכווץ כזה... כאילו הוא מתבייש בזה שהוא מת. מאיפה אני יודע למה הוא היה שם?

שקט.

עודד: היה לו גם פצע. (מצביע על המצח שלו) כאן.

אלונה: איזה פצע?

עודד: עמוק... הראש שלו היה פתוח... הפרמדיקים אמרו שהוא כנראה נפל, נתקל במיטה ו...

אלונה: (קוטעת אותו): כנראה?

עודד: הוא דפק את הראש שלו על השידה ואז הוא התגלגל למטה... זה מה שהפרמדיקים אמרו. זה חדר מעבר לגולגולת... חור בראש, זה מה שהיה שם. לא ראיתי בחיים שלי דבר כזה...

אלונה: מי זה הזכריה הזה?

עודד לא עונה.

אלונה: למה אף פעם לא שמעתי עליו?

עודד: הוא היה חבר שלי בבית ספר... זה היה לפני הרבה זמן...

אלונה: מה עשית לו?

עודד לא עונה.

אלונה: אני לא רוצה אותו פה.

עודד בפעם הראשונה מפנה את מבטו לאלונה.

עודד: מה אמרת?

אלונה: אני לא רוצה אותו פה.

עודד: זה מה שיש לך להגיד? כמה שעות אחרי שהוא מספר לנו שאבא שלו מת?

אלונה: כן, אני לא רוצה אותו פה.

עודד: הוא צריך אותי.

אלונה: אז לכל נכה עם אבא מת יש אישור כניסה לבית שלנו?

עודד פונה לאלונה, מתקרב אליה באמפטיות.

עודד: אני לא יודע למה הוא פה. יש דברים שאני לא יכול להסביר לך... אני אפילו לא יכול להסביר לעצמי... לא היה לי זמן לנשום מאז שהוא... אבל אני לא יכול... ככה סתם... כי אם... אם הוא יעשה לעצמו משהו, אני לא אוכל... להתמודד עם ה... אז אני מבקש ממך שתתני לי את זה, את השהות שלו. אני יודע שזה לא נוח, אני יודע שהיית מעדיפה להיות פה לבד... אבל אני צריך שתעזרי לי בעניין הזה ותסבלי אותו.

אלונה: לא.

עודד: לא!?

אלונה: לא.

עודד: את אומרת לי לא?

אלונה: כן, אני אומרת לך לא... הוא מפחיד אותי.

עודד: זכריה?

אלונה: וגם אתה מפחיד אותי.

עודד: אני?

אלונה: כן, אתה... אני לא מבינה מה עובר עליך... זה מפחיד אותי.

עודד: אין לך מה לפחד.

אלונה: אני מוצפת בתדרים שליליים...

עודד: עזבי אותי מהשטויות האלה...

אלונה: למה אתה לא מדבר איתי?

עודד: חשבתי שזה מה שאנחנו עושים.

אלונה: לא, אתה מתחמק.

עודד: מאוחר עכשיו.

אלונה : אני אומרת לך ... הזכריה הזה...

עודד (קוטע אותה): הוא לא מזיק.

אלונה : אתה ראית אקדח?

עודד : מה?

אלונה : הוא דיבר על אקדח, הוא כמעט ירה בעצמו, נכון? זה מה שהוא אמר, שהוא כמעט התאבד, שהמחשבות שלו רצו... אז איפה האקדח? בדירה שלו?

עודד : אני לא ראיתי אקדח.

אלונה : אז איפה הוא?

אלונה : את באמת מוצפת בתדרים שליליים.

אלונה : מה, לא שאלה לגיטימית?

עודד מביט בה. הוא מחבק אותה.

עודד : יהיה בסדר.

אלונה מתנערת ממנו.

אלונה : מה עשית לו? למה הוא פה?

שקט. עודד לא משיב.

אלונה : עודד!?

עודד רוכן לעברה, דיבורו עדין אך החלטי.

עודד : תקשיבי, מתוקה שלי... הוא יישאר פה כמה שהוא יירצה בגלל שאני רוצה שהוא יישאר פה... בסדר? אני התיישרתי עם כל השטויות שלך בחודשים האחרונים, עם כל המסקנות והתובנות והחיים

היפים והרחם המפסל וכל החרטא... עם הכל... מה שרצית, אני עשיתי... לא תמיד התחברתי לכל העניינים האלה שלך... אבל ראיתי שזה עוזר... אני ניסיתי לעזור, אני עזרתי... אני חטפתי הרבה אבל אני תמיד הייתי פה בשבילך... ואף פעם לא אמרתי לך לא... נכון?

אלונה לא משיבה.

עודד: נכון, אלונה?

אלונה מהנהנת.

עודד: אז עכשיו אני מבקש, אני מודיע... הוא יישאר פה כמה שהוא יירצה בגלל שאני רוצה שהוא יישאר פה.

שקט.

עודד: בסדר?

אלונה: שאלתי מה עשית לו.

עודד (עצבני): בסדר?

אלונה לא עונה.

עודד: ועכשיו אני רוצה ללכת לישון. תני לי נשיקה.

עודד מנשק את אלונה. וסוגר את האור. חושך.

עודד: לילה טוב.

תמונה 3

זכריה, עודד ואלונה נכנסים לשטח הדירה. שניהם לבושים בלבוש פורמלי, אלגנטי. אלונה לובשת מעיל בד. זכריה לבוש כפי שהיה לבוש בתמונה הראשונה.

עודד ואלונה מביטים האחד על השני, חסרי אונים. כל אחד מפציר חרישית ברעהו שייגש לזכריה או שיתחיל לדבר. אך שניהם שותקים בזמן שזכריה יושב עם גבו אליהם (עם פניו לקהל). בסופו של דבר עודד שובר את השתיקה.

עודד: אני אביא את האוכל.

עודד יוצא מהבמה, משאיר את אלונה לבדה עם זכריה על הבמה. היא מורידה את המעיל שלה ומניחה אותו על שולחן האוכל.

אלונה: חבל שאף אחד לא בא.

זכריה לא מגיב.

אלונה: אמרתי שחבל שאף אחד לא בא.

זכריה עדיין יושב ובוהה קדימה.

אלונה: לא חברים, לא משפחה...

עודד יוצא עם מגש מלא בירקות חתוכים. הוא מניח אותם על השולחן.

אלונה: אבל היו לאבא שלך חברים, משפחה... נכון? אנשים שאהבו אותו...

זכריה לא מגיב.

אלונה: עודד!?

עודד: בוודאי שהיו.

אלונה: אז איפה כולם?

זכריה עדיין לא עונה.

עודד חוזר למטבח, יוצא מן הבמה.

אלונה: אתה עובד?

זכריה נד בראשו.

אלונה: איך התפרנסת?

זכריה: קצת ביטוח לאומי, קצת אבא שלי.

אלונה: ומה עכשיו?

זכריה: מה עכשיו?

אלונה: מה אתה רוצה לעשות?

עודד חוזר עם מגש עם לחמים וגבינות.

עודד: לא צריך ללחוץ...

הוא מניח את תכולת המגש על השולחן ליד הירקות וחוזר למטבח.

אלונה: כל מה שאני אומרת זה שאם אתה רוצה, עודד יכול לעזור לך. גם במצב שבו אתה נמצא יהיו הרבה מעסיקים שישמחו לנצל את הכישרון שלך.

עודד יוצא שוב עם יין בידו הימנית ושתי כוסות יין בידו השמאלית. הוא מניח אותם על השולחן ומתחיל למזוג לכוסות.

עודד: בואו נרים כוסית.

עודד מושיט כוסית מלאה ביין לזכריה.

זכריה: לא תודה.

עודד: חשבתי שנרים כוסית לאבא שלך.

זכריה: לא שותה יין.

עודד: אז מה תשתה?

אלונה: אם אתה לא רוצה לשמוע מה שיש לי להגיד...

עודד: קחי.

עודד מפנה את הכוס לעבר אלונה.

אלונה: לא תודה.

עודד: למה לא?

אלונה: אני בהריון.

עודד: אז תעשי בכאילו.

אלונה : כל מה שאני אומרת זה ש...

עודד (מרים את הכוס): אז זה רק אני מרים כוסית?

אף אחד לא מגיב.

עודד : טוב, לחיי אבא של...

אלונה : הוא מת.

עודד : לאבא של זכריה.

עודד שותה לבדו.

אלונה (לזכריה): אני יודע שזה מצב לא פשוט המצב שאתה נמצא בו.

עודד : זכריה לא רוצה לדבר על המצב שלו עכשיו.

אלונה : כל מה שאני אומרת זה ש...

עודד : הרגע קברנו את אבא שלו.

אלונה : אז מה אתה מציע?

עודד : זכריה מספיק גדול לדעת מה טוב לו.

אלונה : ומה טוב לו?

עודד שותק. אלונה פונה לזכריה.

אלונה : זכריה... מה אתה רוצה?

זכריה עדיין שותק.

אלונה: אתה זוכר שדיברנו כשהגעת לפה על התהליך שעברתי? על המשבר, על השיקום... אתה זוכר שסיפרתי לך על הפחד? על המערבולת?

אלונה מתקרבת לזכריה, רוכנת לעברו.

אלונה: בשיא המשבר, שניות לפני שאני טובעת, הלכתי לענת, המטפלת ההוליסטית שלי, אתה זוכר שסיפרנו לך עליה? אני ישבתי אצלה, כולי פאניקה אחת גדולה, ידיים רועדות, מזיעה בכל הגוף, בוכה... ואז היא שאלה אותי מה אני רוצה.

שקט.

אלונה: לפעמים השאלה הכי קשה שניצבת לפנינו נשמעת כמו השאלה הפשוטה ביותר.

זכריה: מה את רוצה.

אלונה: מה אתה רוצה.

עודד: זכריה לא צריך...

אלונה: שקט אתה. אני מדברת איתו. (פונה לזכריה) אז מה התשובה?

זכריה: מה אני רוצה?

אלונה מהנהנת.

אלונה: למה אתה פה? למה באת לפה? מה אתה רוצה מאיתנו? מה אתה רוצה?

זכריה מפנה את מבטו לראשונה מתחילת התמונה מבהייתו הסתומה ברצפה לאלונה.

זכריה: אני רוצה את מה שיש לעודד.

אלונה (מבולבלת): מה?

זכריה: אני רוצה את מה שיש לעודד.

זכריה סוקר את מבטו של עודד ולאחר שניות מעטות ממשיך, לאלונה.

זכריה: אני רוצה את החיים שלו, אני רוצה את הילדים שלו, את הבית הזה, את המכונית, את הטלוויזיה שלכם, את החדר שלכם... אני רוצה אותך.

אלונה: אותי?

זכריה מהנהן. אלונה מפנה את מבטה לעודד.

אלונה: אתה רוצה את מה שיש לעודד... אתה רוצה אותי?

זכריה מהנהן.

אלונה: זו בדיחה?

זכריה נד בראשו.

עודד עומד בקצה הבמה, דומם. מבטו יחסית שליו, אינו נראה מופתע מדבריו של זכריה.

אלונה: עודד??!

עודד עדיין קפוא במקומו.

אלונה: שמעת אותו? הוא רוצה אותי.

עודד לא מגיב.

אלונה : תגיד משהו!!

שקט.

אלונה (פונה לזכריה): זכריה, אני ועודד נודה לך אם...

עודד (קוטע אותה): אלונה...

אלונה : מה?

עודד : זה לא כל כך פשוט.

אלונה : סליחה?

עודד : זה לא כל כך פשוט.

אלונה : מה זאת אומרת לא כל כך...

עודד : זה אומר שזה לא כל כך פשוט.

אלונה : אז בוא נפשט את זה.

אלונה פונה שוב לזכריה.

אלונה : זכריה, המקום שלך הוא לא...

עודד (שוב קוטע אותה): אל תקשיב לה.

אלונה : אתה רוצה למכור אותי לחבר שלך?

עודד : ברור שלא.

אלונה : אז מה...

עודד : הרגע חזרנו מההלוויה של אבא שלו... לא קל לו...

אלונה : זה נותן לו את הזכות?

עודד מתקרב לזכריה. הוא מתיישב על קצה הספה, סמוך לזכריה.

עודד: זכריה.

זכריה לא מגיב.

עודד: אתה רוצה את מה שיש לי.

זכריה מהנהן.

עודד: למה?

זכריה: אתה יודע למה.

אלונה: אני לא יודעת למה.

עודד: אבל למה את ה... מכונית?

אלונה: את המכונית?

זכריה: למה אני רוצה את המכונית?

עודד: כן, למה... היא שלי.

זכריה: אז מה אם היא שלך?

שקט.

עודד: מה תעשה עם מכונית?

זכריה: לא יודע.

עודד: אז למה... אתה רוצה כסף? זה העניין?

זכריה נד בראשו. בוהה באלונה.

עודד: כי אם אתה רוצה כסף, כמה מזומנים שיעמידו אותך חזרה על הרגליי... משהו שיעזור לך להשתקם אז אפשר לדבר...

זכריה: אני לא מנהל איתך פה משא ומתן.

אלונה: מי מנהל משא ומתן?

עודד (לאלונה): תני לי לנהל את העניינים.

אלונה: איזה עניינים יש לנהל?

עודד: עניינים, שביני לבינו... עניינים! עניינים!!

שקט. עודד בוהה ברצפה, נראה כאילו מנסה לחשב דרכי פעולה אפשריות. בסופו של דבר הוא מתקרב לאשתו. זכריה עדיין מביט בה.

עודד: אני צריך שתעזבי אותנו לכמה דקות, שעות... לא יודע... אני צריך לדבר עם זכריה... לבד.

אלונה (לזכריה): על מה אתה מסתכל?

זכריה לא מגיב.

עודד: אלונה.

אלונה: על מה יש לדבר איתו?

עודד לא מגיב, נראה עצבני. זכריה עדיין בוהה בה, לא מסיר את מבטו.

אלונה: דבר איתי... מה הבעיה?

עודד: אני רוצה שתפני לנו את הדירה לקצת זמן... אני צריך לדבר עם זכריה...

אלונה: לא.

עודד: לא?

אלונה: שמעת אותי... לא.

עודד: למה את אף פעם לא אומרת כן?

אלונה (צועקת על זכריה): תפסיק להסתכל עלי.

זכריה מסיר את מבטו ממנה.

עודד: לכי לסרט, לכי לטיול, לכי לבית קפה... לכי לאנשהו... רק תעזבי אותנו... אני וזכריה צריכים לדבר.

אלונה: על מה יש לכם לדבר?

עודד מתקרב אליה.

עודד: אני מבקש ממך שוב, בנימוס, בשלווה, לפני ש... בבקשה, אהובה שלי... תני לי לנהל שיחה לבד אתנו... בבקשה... אל תדאגי... יהיה בסדר... אני רק צריך את הדקות האלה אתנו... לבד.

שקט. אלונה עומדת ומביטה על זכריה כמה שניות טובות.

אלונה: לא.

עודד (צועק): כוס אוחטק.

זכריה: שתישאר.

אלונה (לזכריה): ביקשתי ממך אישור?

עודד (פונה לזכריה): אתה לא תקבל את החיים שלי.

שקט.

זכריה: אוקיי...

שקט ארוך. זכריה מביט באלונה.

זכריה: נראה לי שאני אלך לישון, רוצה להצטרף?

אלונה לא עונה.

זכריה: בסדר. אז לילה טוב.

זכריה מגלגל עצמו אחורה, לתוך חדר השינה של אלונה ועודד.

עודד: זכריה...

זכריה נעצר.

עודד: זה לא החדר שלך.

זכריה: המיטה שם לא טובה לי לגב...

זכריה ממשיך לגלגל עצמו לתוך החדר של אלונה ועודד.

זכריה: מצטער על אי הנוחות... תודה.

הוא סוגר מאחוריו את הדלת. אלונה ועודד נשארים לבדם בסלון, המומים.

זכריה נכנס לתוך המיטה ומכסה עצמו בשמיכות.

אלונה: הוא...

עודד: כן...

אלונה: שם...

עודד: כן, ככה זה נראה.

אלונה : לכל הלילה?

עודד לא מגיב.

שקט.

לאחר שתיקה ארוכה בין הזוג ההמום, עודד פותח את פיו.

עודד : הוא ירד מהפסים.

אלונה לא מגיבה.

עודד : מסכן.

אלונה : מסכן?

עודד : תחשבי על זה... הרגע חזרנו מהלוויה של אבא שלו... את ראית אותו, יושב שם עם המבט הקפוא שלו, בוהה בגופה שנזרקה פנימה, ממלמל את הקדיש, לא מניח שום דבר על הקבר, ממהר לצאת משם.

אלונה : הוא נכנס לחדר שלנו.

עודד לא משיב.

אלונה : לחדר שלנו.

עודד : אל תדאגי...

אלונה : מה קורה פה?

עודד : זה מצב לא פשוט, אני יודע.

אלונה : למה שלא תודה בזה.

עודד : במה?

אלונה : אתה רוצה אותו פה.

עודד : מה?

אלונה: אתה ביקשת את זכריה.

עודד: ביקשתי?

אלונה: רצית שמישהו יבוא ויציל אותך.

עודד: יציל אותי ממה?

אלונה: מכל החיים שלך... הבית הזה, מה שאתה עושה... אני. הוא רוצה את מה שיש לך? אין לך כלום... זה מה שאתה חושב, נכון? שמה שיש לך מספיק זול בשביל למסור אותו הלאה. פשוט תודה בזה.

עודד: שאני רוצה לתת אותך?

אלונה: את כל החיים שלך. אני ראיתי את זה על הפנים שלך, אחרי ההפלה השנייה. הייאוש, החרטה... הטעות... כל החיים שלך... טעות. פשוט תודה בזה. תודה שאתה לא אוהב את הבית הזה. תודה שאתה לא אוהב אותי...

עודד: לא יצאנו מזה? לא היינו שם כבר? לא התגברנו? ביחד?

אלונה: כן... יצאתי מזה... אבל הבן זונה הזה ישן עכשיו בחדר שלנו... ואתה שותק.

שקט.

אלונה: מה קורה פה? למה אתה לא עושה כלום?

עודד: הוא כמו אפרוח... קטן, פגיע, מסכן... בלי אף אחד... לבד בעולם... עם הפה שלו למעלה, מבקש שיזרקו לו כמה פירורים... אני לא אזרוק אותו למשחטה.

אלונה: פחדן.

עודד: סליחה?

אלונה: זה מה שאתה... פחדן... אני פשוט לא יודעת ממי אתה מפחד יותר, ממני או ממנו.

עודד: אני אדבר אתו מחר.

אלונה צוחקת בייאוש.

עודד: אולי כדאי שתלכי בינתיים לאחותך.

אלונה בוהה קדימה, קפואה. לאחר כמה שניות היא מתרוממת.

אלונה: אני אמות לפני שאני אתן לו את הבית.

אלונה מתרוממת.

עודד: לאן את הולכת?

אלונה לא עונה, הולכת לעבר חדר השינה החדש שלה. היא סוגרת מאחוריה את הדלת, משאירה את עודד לבדו בשטח הסלון.

שקט.

עודד יושב ארוכות על הספה, בוהה קדימה, מתכנן את צעדיו.

לאחר כמה שניות לא מבוטלות הוא מתרומם ופונה לעבר חדרו (החדש) של זכריה. הוא נכנס פנימה.

תמונה 4

עם כניסתו של עודד לחדר השינה זכריה מיד מזדקף, מביט על חברו. הוא מרים את השמיכה (ומפנה על ידי כך את החצי השני של המיטה לעודד).

עודד מוריד את חולצתו ואת מכנסיו (נשאר עם חולצת טריקו לבנה ותחתוני בוקסר). הוא נכנס למיטה ונשכב לצדו של זכריה.

עודד: אלונה...

זכריה: שמעתי...

עודד: ההריון קצת מפחיד אותה והיא... היא מפחדת... שההריון... ואתה...

שקט.

עודד: למה לא התקשרת?

זכריה: מתי?

עודד: מתישהו. הייתי יכול לעזור... לא ידעתי ש...

זכריה: מה?

עודד: שאתה חי עם... ככה... בלי...

שקט.

עודד: אני יודע שאתה חושב שהייתי צריך לעזור ואולי הייתי צריך... היינו ילדים, בסך הכל ילדים קטנים. ובינתיים השתנו דברים... ועבר זמן... עבר הרבה זמן... ואני לא שכחתי...

זכריה: לא?

עודד: לא. אף פעם לא שכחתי.

זכריה: לא שכחתי?

עודד: לא.

זכריה: מה לא שכחתי?

עודד: אותך?

זכריה: אותי?

עודד: כן.

זכריה: אף פעם?

עודד: אף פעם.

זכריה: אף פעם לא שכחתי אותי? אף פעם? אפילו לא פעם אחת? לא שכחתי אותי אפילו לא פעם אחת?

שקט.

זכריה: כשעמדת מתחת לחופה עם האישה שלך... גם אז לא שכחתי אותי?

עודד: מה?

זכריה: אני ישבתי בבית ואתה חגגת את החתונה שלך... לא קיבלתי הזמנה... למה לא קיבלתי הזמנה, עודד?

עודד: אז בגלל זה אתה פה? בגלל שלא הזמנתי אותך לחתונה שלי.

זכריה לא משיב.

עודד: מה אתה רוצה, שאני אתנצל? אני אתנצל. שאני אקח עלי את האשמה? אתה רוצה שאני אודה בטעות? שאתרפס? אתה רוצה שאני אפרוץ בבכי? שאני אשפיל את עצמי? יאללה, אני מוכן... אתה רוצה את הרגליים שלי? שאני אביא עכשיו את הגרזן?

זכריה: יש פה גרזן?

עודד (מפוחז): כן.

זכריה: בבית?

עודד: כן.

זכריה: ומה נעשה עם גרזן?

שקט.

זכריה: מה נעשה עם גרזן, עודד?

עודד: אז זה העניין? אתה רוצה את הרגליים שלי...

זכריה: הרגליים שלך לא מעניינות אותי...

עודד: אז מה כן מעניין אותך, החיים שלי? הבית הזה? הכל פה גוש בטון... 'סתכל סביבך, גוש בטון לבן.

זכריה: עודד.

עודד: הכל פה, גוש בטון לבן... זה מה שאתה רוצה?

זכריה: עודד!

עודד: גוש בטון לבן? זה הכל... זה מה שזה... גוש בטון לבן...

זכריה (צועק): עודד!!!

עודד: כן, זכריה... מה אתה רוצה? תגיד לי... מה אתה רוצה? תגיד כבר... מה??? מה???

זכריה: אני רוצה לישון.

שקט.

עודד: סליחה?

זכריה: קח אותי למיטה.

שקט.

זכריה: בוא, קח אותי.

עודד מתקרב לזכריה ומרים אותו. הוא מניח את זכריה על המיטה והולך לצידה השני.

זכריה: לילה טוב.

עודד נכנס לתוך המיטה ונשכב בצדו.

זכריה: עודד?

עודד: מה?

זכריה: אמרתי לילה טוב.

עודד: שמעתי אותך.

זכריה: אז לילה טוב.

עודד: כן.

זכריה: לילה טוב, עודד.

עודד: לילה טוב.

זכריה: "זכריה".

עודד: מה?

זכריה: "לילה טוב, זכריה".

עודד: אוקיי...

זכריה: "לילה טוב, זכריה".

עודד: לילה טוב.

זכריה: "זכריה!!!"

עודד: לילה טוב, זכריה.

זכריה: לילה טוב, עודד.

זכריה סוגר את האור. אלונה נשארת עומדת המומה בשטח הסלון, מביטה על שני הגברים שבמיטתה.

תמונה 5

בוקר.

אלונה יושבת ליד זכריה, זכריה שותה קפה, אלונה צופה בו.

אלונה: הקפה בסדר?

זכריה: כן.

אלונה: כי לא הייתי בטוחה.

זכריה מביט בה, לא מבין.

אלונה: אתה יודע, השאלות הקבועות, כמה חלב, כמה סוכר, האם אתה בכלל רוצה נס או קפה שחור. חשבתני שאתה טיפוס של שחור אבל מהרגע שנכנסת לא הפסקת להפתיע אותי אז לקחתי סיכון והכנתי לך נס.

שקט. אלונה מצפה לתגובה שממאנת להגיע מכיוונו של זכריה.

אלונה: אז איזה מן טיפוס אתה? שחור? לבן?

זכריה: לפעמים שחור, לפעמים לבן.

אלונה: אני יכולה להכין לך שוב.

זכריה: לא, זה בסדר.

אלונה: אתה בטוח?

זכריה מהנהן.

אלונה: אוקיי...

שקט. זכריה ממשיך לשתות מהקפה.

אלונה: אז איך עבר הלילה?

זכריה: בסדר.

אלונה: לא שמעת את עודד נוחר?

זכריה: לא שמעתי.

אלונה: אתה בטח ישן חזק... אותי כל זבוב מעיר.

זכריה: אני ישן בסדר.

שקט.

אלונה: אז איך אתה רוצה שזה יתנהל?

זכריה: מה?

אלונה: בדרך כלל אחרי שעודד עוזב לעבודה אני לבד בבית הזה. אבל עכשיו גם אתה פה וגם עודד פה... הוא לקח חופש מהעבודה. וזה לא רגיל בשבילי... וזה בטח גם לא רגיל בשבילך...

זכריה לא משתף פעולה.

אלונה: אז מה אתה אומר?

זכריה: על מה?

אלונה: על העניינים פה.

זכריה: איזה עניינים?

אלונה: השגרה. מה עכשיו?

זכריה: לא יודע.

אלונה: סתם מתקיימים?

זכריה: כן.

שקט.

אלונה: מה תכננת לעשות?

זכריה: שום דבר.

אלונה: אוקיי... ואז מה?

זכריה: לא יודע.

אלונה: רוצה שאני אעשה משהו מיוחד?

זכריה: כמו מה?

אלונה: לנקות את הבית.

זכריה: אם את רוצה.

אלונה: לפעמים אני עושה יוגה. רוצה שאני אעשה יוגה?

זכריה: אם את רוצה.

אלונה: אתה יודע מה בדרך כלל אני עושה? (זכריה לא מגיב, אלונה ממשיכה) זה יישמע לך מגוחך... אני מתכננת את החדר של התינוקות...

זכריה: מתכננת...

אלונה: לתינוקות.

זכריה: לתינוקות.

אלונה: אני רוצה שהחדר שם יהיה הממלכה שלהם.

זכריה: אוקיי...

אלונה: להגיד לך מה אני מתכננת לבנות בחדר?

זכריה: אם את רוצה.

אלונה: איך שאתה רוצה.

זכריה: מה את מתכננת לבנות שם?

אלונה: קודם כל עריסות... זה מובן מאליו... אבל אני רוצה לרפד את כל החדר במזרוני בד, וורודים וירוקים... כל החדר יהיה בצבעים ירוקים וורודים. מה אתה אומר על זה?

זכריה: אוקיי...

אלונה: ביקשתי מעודד שיקנה צבעים ונתחיל לצבוע... עודד אומר שזה מוקדם מדי... ועכשיו, אחרי שהגעת זה נראה עוד יותר מופרך... אבל אי אפשר להאשים אותי בחלומות, נכון?

זכריה לא מגיב.

אלונה: אני רוצה לצבוע את כל הקירות ולצייר עליהם ציורים.

זכריה: איזה ציורים?

אלונה: אני רוצה שתהיה אווירה של יער. בכל החדר... שיהיו עצים ופרחים, וחיות, כמו בגיונגל.

זכריה: בוורוד וירוק?

אלונה: וזה עוד לא הסוף. במרכז החדר אני רוצה שיהיה להם אוהל... אתה יודע, המבצר שלהם שלתוכו אף מבוגר לא יחדור.

זכריה: יהיה מספיק מקום?

אלונה: כן.

זכריה: אוקיי...

אלונה: החדר שלהם עדיין יהיה החדר שלהם, ארבעה קירות, דלת, חלון... אבל באותו הזמן אני רוצה שהחדר גם יהיה משהו אחר...

זכריה: גיונגל.

אלונה: כן. אתה זוכר שסיפרתי לך כשהגעת לפה שהבעיה אינה בעולם אלא באופן בו אתה תופס את העולם? שאתה המרכז ליקום שאתה יוצר?

זכריה מהנהן בהיסוס.

אלונה: זה מה שאני רוצה להנחיל גם לילדים שלי.

זכריה: שהם בוראים את היקום של עצמם.

אלונה: בדיוק...

זכריה: חדר שהוא למעשה ג'ונגל.

אלונה: ג'ונגל שהוא למעשה ג'ונגל. אם אני מאמינה שאני חיה בלב ג'ונגל, אז אני חיה בלב ג'ונגל.

זכריה: אז למה בכלל לצייר ג'ונגל?

אלונה: בשביל התמריץ.

זכריה: אוקיי...

אלונה: כי זה בא לידי ביטוי בראש ובראשונה בחלל.

זכריה: אוקיי...

אלונה: אז מה אתה אומר?

זכריה: נשמע נחמד.

אלונה: כן. אבל יש עוד זמן לזה... אנחנו צריכים גם למצוא סידור, כי בסופו של דבר...

אלונה נעצרת. זכריה לא משתף פעולה או מגלה סקרנות לגבי המשך המשפט. היא ממשיכה.

אלונה: אם נודה על האמת, אני, אתה, עודד... זה יותר מדי מבוגרים על חלל קטן מדי. אתה לא חושב?

זכריה: תלוי ביקום שאתה בורא.

אלונה מחייכת חיוך עדין. שניהם יושבים זה מול זה. שותקים. אלונה מביטה בו, הוא בוהה קדימה, מדי פעם מפנה את מבטו אליה, מחייך בנימוס וחוזר לקפה שלו.

במשחק השקט הזה זכריה שוב מנצח.

אלונה: זכריה.

זכריה: מה?

אלונה: אתה רואה אותי ואותך גרים בבית הזה? כמו זוג?

זכריה: אם תרצי.

אלונה: ואת הילדים שלי... אתה רואה אותם כילדים שלך?

זכריה: אם יירצו.

אלונה: שלך?

זכריה מהנהן.

אלונה: ואתה מדמיין אותי ואותך... מזדיינים?

זכריה: כשתרצי.

שקט.

זכריה: אל תדאגי, אני לא מתכוון לאנוס אותך.

אלונה: ואם אני לא ארצה.

זכריה: כשתרצי.

אלונה: ואם אני לא...

זכריה: אני לא רוצה לאנוס אותך, אלונה...

אלונה: אבל אם חייבים.

זכריה: אני מאמין שתרצי.

שקט. אלונה מביטה בזכריה, המומה.

אלונה (רועדת): מה עם עודד?

זכריה: לא יודע.

זכריה ממשיך לשתות מהקפה.

אלונה: אתה לא באמת מתכוון לעזוב, נכון?

זכריה: לעזוב?

אלונה: את הבית הזה. אותנו. אתה לא מתכוון לעזוב אותנו... את הבית הזה... נכון? אתה תישאר פה עד הסוף.

זכריה: אולי.

אלונה: אבל במונחים של שבועות, חודשים...

זכריה: לא יודע.

אלונה: ולא אכפת לך שאתה...

זכריה (קוטע אותה): גם אבא שלי לא רצה אותי.

אלונה: אוקיי...

זכריה: אבל לאנשים יש אחריות בעולם.

אלונה: אחריות?

זכריה מהנהן.

אלונה: אתה מדבר על ההיסטוריה המשותפת... שלך ושל עודד.

זכריה מהנהן וממשיך לשתות מהקפה, נראה אפאטי.

אלונה: אז בגלל זה אתה פה...

זכריה לא משיב.

עודד מתרומם ממיטתו ויוצא החוצה.

אלונה: בשביל שנטפל בך.

עודד: בוקר טוב.

אלונה וזכריה מביטים לעברו של עודד, מופתעים.

זכריה: בוקר טוב, עודד.

עודד: איך ישנתם?

זכריה: מצוין... עודד, אתה יכול להכין לי קפה בבקשה?

אלונה: אתה שותה עכשיו קפה.

זכריה: אני אשמח לעוד אחד.

עודד: שחור? לבן?

זכריה: שחור.

עודד: אין בעיה.

עודד יוצא לעבר המטבח, עדיין אפוף שינה.

שקט.

אלונה מתקרבת לזכריה, נראית נואשת.

אלונה (לוחשת): זכריה, אני מבקשת ממך... תחזור לחיים שלך.

זכריה לא מגיב.

אלונה: אני מרגישה שאני מאבדת אותם...

זכריה: את מי?

אלונה: את הילדים שלי... את עודד... את הבית הזה.

זכריה: את מרגישה שאת במערבולת.

אלונה מהנהנת.

זכריה: ואת מאשימה אותי?

אלונה מהנהנת.

זכריה: אבל לא עשיתי שום דבר.

אלונה: אני מתחננת...

עודד יוצא עם הקפה של זכריה, אלונה מיד מזדקפת. הוא צועד לעבר שולחן האוכל ונותן את הקפה לזכריה.

זכריה (מושיט לו את כוס הקפה הקודמת): אתה יכול להוריד את זה?

עודד: בטח.

זכריה: תודה.

עודד לוקח את הקפה הקודם של זכריה ומוריד אותו מן השולחן. הוא יוצא משטח הסלון.

זכריה רוכן לעברה של אלונה.

במהלך המונולוג הקצר שלו הוא לוקח את הקפה השחור שעודד נתן לו ושופך אותו באיטיות על הרצפה.

זכריה: מהניסיון שלי... ויש לי ניסיון בעניינים האלה... אם את מרגישה שאת נסחפת במערבולת... אל תילחמי... זו עובדה ידועה... מי שנלחם במערבולת בסופו של דבר מבזבז את הכוחות שלו וטובע. הוא לא מבין שהוא נלחם עם כוחות גדולים ממנו. שהמערבולת תנצח... תשאלני כל מציל ביס, הוא יגיד לך אותו הדבר... אם אתה נלכד במערבולת, ושוב, זו עובדה ידועה, תלך איתה, עם המערבולת, תתן לה לסחוף אותך פנימה ורק כשתצלול למטה תוכל להתמודד עם הזרמים הפנימיים וככה לשחות החוצה... את יודעת, מלמטה...

עודד יוצא החוצה עם כוס הקפה שלו. הוא מתקרב לשולחן.

זכריה: נשפך לי הקפה.

עודד מביט על הרצפה.

עודד: לא קרה שום דבר... שניה.

עודד יוצא שוב החוצה.

זכריה (לאלונה): הבנת את המשל, אלונה?

עודד חוזר עם סמרטוט. הוא מתכופף מתחת לרגליו של זכריה ומנקה את כתם הקפה עם הסמרטוט.

עודד: להכין לך עוד אחד?

זכריה מהנהן. עודד שוב יוצא החוצה לעבר המטבח.

זכריה: אני לא אורח בבית שלכם. אני דייר קבע... ברגע שתפנימי את זה, יהיה לך הרבה יותר קל להתמודד עם מה שאת מתמודדת איתו.

עודד חוזר עם כוס קפה נוספת.

עודד: הנה.

זכריה: תודה.

עודד מתיישב לידם.

עודד: אז על מה דיברתם?

זכריה: אלונה סיפרה לי על החדר שאתם הולכים לבנות לילדים שלכם.

עודד: הגיונגל.

זכריה: כן.

עודד: היא מאוד מתלהבת מזה... היא סיפרה לך איך הילדים שלנו יבראו את היקום של עצמם?

זכריה מהנהן.

עודד: היא אוהבת לדבר על זה... רוצה להנחיל להם שאמנם הם גרים בחדר עם ארבעה קירות, דלת וחלון אבל אין סיבה שהחדר לא יהיה גיונגל... ושהכל מתחיל בחלל... אבל אני אמרתי לה, אם הם בוראים את היקום של עצמם, אז למה לעזור להם ולבנות גיונגל?

זכריה: בשביל התמריץ.

עודד: זה מה שהיא אמרה, אבל אני אמרתי שיש משהו מאוד מגביל בגיונגל... גיונגל זה חלל אחד... חלל סגור... ובכלל, למה דווקא גיונגל? למה לא מידבר? או לב ים? למה שהילדים לא יהיו פיראטיים? או בדואים? מבין מה אני אומר? גיונגל זה לא חלל משחרר, גיונגל מגביל... גיונגל זה גיונגל. אני טועה?

זכריה לא משיב. עודד מפנה את מבטו לאלונה שנראית מכווצת במושבה.

עודד: מה קרה, מתוקה?

אלונה לא משיבה.

עודד: היא לא אוהבת שאני חולק עליה, במיוחד לא בעניינים חינוכיים... ואני זורם עם כל הפילוסופיה שלה, באמת שאני זורם, אבל לפעמים גם לי יש מה להגיד.

אלונה: עודד, אתה יכול להכין גם לי קפה?

עודד: תכיני לעצמך.

אלונה מתרוממת מכיסאה.

עודד: לאן את הולכת?

אלונה צועדת לעברו של זכריה. היא נעמדת מולו, מתכופפת ולוקחת את ראשו. היא מקרבת את ראשה אליו ומנשקת אותו נשיקה ארוכה על שפתיו.

עודד: אלונה?

הנשיקה נמשכת. זכריה לא מתנגד.

לאחר כמה שניות לא קצרות אלונה נסוגה ומיד הולכת לכיוון המטבח.

אלונה: אני הולכת להכין קפה.

אלונה נעלמת לאזור המטבח, משאירה את שני הגברים המומים מאחוריה.

עודד: היא ירדה מהפסים.

זכריה לא מגיב, בוהה לעבר אזור המטבח.

עודד: היית צריך לשמוע מה היא אמרה עליך.

זכריה עדיין שותק, עדיין בוהה במטבח.

עודד: אבל זה לא ממש משנה, אני לא אערב אותך בוויכוחים הקטנים שלנו... לא היה לי קל איתה בתקופה האחרונה, זה לא סוד... היה לנו ממש קשה, והרבה רגעים אני חשבת אולי לוותר על הכל ו... זכריה, אתה איתי?

זכריה (לא מרוכז, עדיין שרוי בהלם הנשיקה): מה?

עודד: היה קשה, בוא נסתפק בזה... ובכל זאת, בסופו של דבר, אלונה היא אשתי... ובמיוחד עכשיו, אחרי שהיא נכנסה להריון ויש לי אחריות...

זכריה (קוטע אותו): עודד...

עודד: כן.

זכריה: הגיע הזמן שנפרד.

עודד: סליחה?

זכריה: להיפרד, אני ואתה...

עודד: אוקיי...

זכריה: הגיע הזמן ש...

עודד: אתה צודק.

זכריה: כן...

עודד: זה באמת היה...

זכריה: מתפתח פה קונפליקט.

עודד: נכון.

זכריה: אני לא אוהב קונפליקטים.

עודד: גם אני לא.

זכריה: והבית הזה הוא... הוא קטן עלינו...

עודד: נכון.

זכריה: על שלושתינו.

עודד: הבית הזה...

זכריה: כן, הוא קטן עלינו, ועוד מעט הילדים מגיעים... הגיע הזמן להיפרד.

אלונה חוזרת משטח המטבח לעבר הסלון.

עודד: ומתי...

זכריה: עכשיו, אם אתה רוצה שנפרד מחר, אפשר מחר... אבל מהר... מהר מאוד. אין טעם לדחות...

עודד: אוקיי...

זכריה: ואתה יודע מה? המכונית שלך.

עודד: המכונית.

זכריה: אני נותן לך את המכונית.

עודד: אתה...

זכריה: היא שלך, קח אותה.

עודד (לא בטוח שהבין): מה שלי?

זכריה: המכונית, היא שלך. אתה יכול לקחת אותה. אבל את השאר...

עודד: אתה מפנה אותי?

זכריה (מהנהן): הייתי כנה איתך מהרגע שנפגשנו, שהשלישיה, כשלישיה, לא תעבוד... והבית הזה...

עודד (מביט באלונה): ואתה והיא...

זכריה: אל תדאג לאלונה, עודד. היא תהיה בידיים טובות. אני אהיה גם אבא טוב, אני אטפל בכולם כמו שצריך.

עודד: מי אתה חושב שאתה?

זכריה: אני זכריה.

עודד: את אשתי אתה תיקח? מה תעשה איתה?

זכריה: זו כבר לא בעייה שלך.

עודד: אתה יכול לזיין בכלל?

זכריה: תיזהר.

עודד: למה, מה תעשה לי?

זכריה לא משיב.

עודד: מה אתה יכול לעשות? אתה נכה, אין לך רגליים... אז מה אתה יכול לעשות? ואם אני אצא מפה... מה תעשה פה? איך תסתדר בלעדי? אתה תעבוד? תפרנס? מה אתה יכול לעשות, זכריה? אתה כלום, אפס... נכה... זה מה שאתה, נכה. ואתה בא לפה עם דרישות, כאילו... כאילו אתה שווה משהו, כאילו יש לך זכות... אבל אתה נכה. אתה תמיד היית נכה, עוד לפני התאונה... מהיום שיצאת לעולם

היית נכה, כמצב קיומי נכה, איש קטן עם זין שלא עובד, חולני, מפגר, צימוק, חלש, בכיין... בן אדם חלש ובכיין... אני אומר לך את האמת, אח שלי... אתה כלום... אף אחת לא רצתה אותך, אף אחת לא תרצה אותך... כי אתה נכה... בראש וברגליים... חסר תקנה... אפס... כלום... צימוק... נכה...

עודד הולך לעברה של אלונה. הוא מחבק אותה.

עודד: ועכשיו הגיע הזמן שתעזוב את הבית שלנו.

שקט. זכריה מתקרב לעודד עד שכיסא הגלגלים כבר מוצב מילימטרים מגופו.

זכריה: תעזיב אותי.

עודד: סליחה?

זכריה: שמעת אותי.

שקט.

זכריה: למה אתה מחכה? תעזיב אותי.

עודד: גם את זה אתה רוצה שאני אעשה?

אלונה: ממה אתה מפחד, עודד?

זכריה: יאללה, אח שלי... קח אותי מפה...

אלונה: תעיף אותו.

עודד: אתה מספיק גדול בשביל...

זכריה: אני לא עוזב.

עודד: אתה לא רצוי.

אלונה (צינית): הוא לא רצוי?

זכריה: אז תעיף אותי מפה.

אלונה: הוא לא מסוגל.

שקט.

אלונה: אתה לא מסוגל.

עודד: אני אקרא למשטרה.

אלונה וזכריה צוחקים במרירות.

זכריה: משטרה?

אלונה: מה המשטרה תעשה?

עודד: זו השגת גבול... זה מה שזה.

זכריה: ואני הנכה? אני הצימוק? (לאלונה) עם הבן אדם הזה התחתנת?

שקט.

אלונה (לעודד): תעיף אותנו.

זכריה: למה אתה מחכה?

אלונה: למה אתה מחכה, עודד?

זכריה: תעיף אותי.

אלונה: בוא נמשיך בחיים שלנו.

זכריה: כן, תמשיכו בחיים שלכם כאילו לא הייתי פה... אז קח אותי וזרוק אותי החוצה... יאללה, תעיף אותי מפה.

עודד מתקרב לזכריה שמיד מוציא מכיסו אקדח. עודד מיד נסוג.

שקט.

זכריה מפיל עצמו מכיסא הגלגלים, מתיישב על הרצפה.

עודד: מה אתה עושה?

זכריה: לא מתפנה. אם בא לך לפנות, תפנה... אבל אני לא עוזב.

שקט.

זכריה: אז תעיף אותי... נו, בוא לפה ותעיף אותי.

עודד עדיין לא זז.

זכריה (לאלונה): אפילו צימוק בעלך לא יכול להעיף.

שקט.

זכריה: חברים שלי, כדאי שתפנימו... את זכריה לא מעיפים... זכריה פה בשביל להישאר... (לעודד) מבין? (לאלונה) מבינה אלונה?

עודד ואלונה לא עונים. זכריה מכוון את האקדח לראשו.

זכריה: זכריה פה בשביל להישאר.

עודד (מבוהל): זכריה...

זכריה: מה?

שקט.

עודד: אתה לא חייב...

אלונה : תן לו...

עודד מביט מופתע על אשתו.

אלונה : תתן לו...

עודד (מתקרב לזכריה): אל תקשיב לה.

אלונה ממחרת לעודד ומושכת אותו מזכריה. עודד עומד בינה לבין זכריה, מביט בו. אלונה מסיטה את גופו אליה (עומד בגבו לזכריה).

אלונה : תקשיב לי, דדי... יהיה בסדר... סמוך עלי...

עודד : לא...

אלונה : כן... יהיה בסדר... (עודד מסיט את מבטו לזכריה) תסתכל עלי... (עודד מביט בה) יהיה בסדר.

עודד : הוא...

אלונה : תן לו לטבוע.

עודד מנסה שוב להביט בזכריה, אלונה מיד מסיטה חזרה את מבטו אליה.

אלונה : תן לו לטבוע, אמרתי.

עודד נד בראשו.

אלונה : אל תדאג, יהיה בסדר.

עודד מסתובב אליו.

עודד: זכריה!!

זכריה עוצם את עיניו.

עודד: אל תעשה את זה.

עודד מתחיל ללכת לעברו. אלונה עוצרת אותו.

אלונה: לא, אל תפריע.

עודד נעצר.

אלונה: תן לו לטבוע, מתוק שלי.

זכריה מחייך חיוך עדין. הוא סוגר את עיניו.

עודד: לא, זכריה... לא!!!

זכריה יורה באקדח ומיד נופל על הרצפה, שלולית דם מתחילה למלא את הרדיוס המקיף את ראשו.

עודד עומד קפוא, חסר אוניס, המום. עיניה של אלונה עצומות. גופתו של זכריה ששוכבת בגבה לקהל מתעוותת קלות, רגליו זזות בתנועות מהירות לא עקביות.

עודד מתחיל להתקרב לעברו.

אלונה: לא!!! דדי... דדי... אל תלך אליו...

עודד נעמד במקום, נראה עדיין מזועזע.

אלונה : תשאר לידי...

עודד עדיין לא עושה דבר, מדי פעם מחטיף חצאי מבטים לגופתו של זכריה. אלונה מקפידה לשמור על פניו מכוונות אליה.

אלונה : אל תסתכל... לא חייבים להסתכל. תעצום עיניים...

עודד משפיל את מבטו. אלונה מנשקת אותו, מצמידה את פניו לפניה.

אלונה : רק תעצום עיניים... (עודד עוצם את עיניו) וכשנפתח אותם... הוא כבר ייעלם.

אלונה ועודד יושבים זה מול זה, רועדים, מפוחדים. אפס צמוד זה אל זה. עיני שניהם סגורות. גופתו של זכריה מתפתלת קלות לידם, הדם ממשיך לזרום.

האורות יורדים על כל הבמה ומאירים כעת רק את גופתו של זכריה.

תמונה 6

חצי שנה לאחר מכן.

האורות מאירים עכשיו את כל הבמה וחושפים את אלונה יושבת על הספה במרכז הסלון.

בטנה של אלונה מלמדת עכשיו על הריון מתקדם בשלביו הממש אחרונים, כנראה סוף חודש תשיעי.

אלונה נראית כאילו עברה שינוי. היא לובשת שמלה פרחונית רחבה (לנשים בהריון), שיערה פזור, חיוך מרוח על פניה. היא מלטפת את בטנה ובוהה קדימה, ניכר ממנה שהיא התגברה, או לפחות מאמינה בכך שהתגברה על "מערבולת הפחד".

מדי פעם אלונה מביטה לעבר הצד השני של הבמה.

גופתו של זכריה עדיין שוכבת על הרצפה כפי ששכב בסוף התמונה הקודמת.

אלונה מביטה בגופה השוכבת מבט חטוף, חיוכה מוקפא, אך החיוך חוזר למצבו המקורי.

עודד נכנס פנימה, חוזר מיום עבודה, לבוש בלבוש אלגנטי, מחזיק תיק מנהלים.

בכניסתו הוא סוקר את הדירה ומתוכה גם את גופתו של זכריה, אך בכל זאת הוא מנסה להתעלם ממנה וממשיך ללכת לכיוונה של אלונה.

אלונה: היי מתוק.

עודד נעמד מאחורי אלונה ומנשק אותה על שפתייה.

עודד: איך עבר היום?

אלונה: נפלא.

עודד מתיישב ליד אלונה. היא לוקחת את ידו ומניחה אותה על בטנה.

אלונה: דיברתי איתם.

עודד: עם עומר וטליה?

אלונה מהנהנת.

עודד: ומה הם אמרו?

אלונה: בו בוס, בו בוס, בו בוס.

עודד מחייך. הוא מצמיד את ראשו לבטנה של אלונה.

עודד (לבטן): עוד מעט מתראים, מתוקים.

אלונה: איך היה היום בעבודה?

עודד: עוד יום.

אלונה: אל תגיד את זה.

עודד: זה מה שזה.

אלונה: אבל דיברנו על העבודה שלך כבר...

עודד: אני יודע.

אלונה: אתה צריך למצוא את הדבר הקטן הזה ש...

עודד: אני יודע.

אלונה: ...מספק את דלק החיים.

עודד: אני מכין טבלאות... זה מה שאני עושה.

אלונה: זה מה שאתה חושב שאתה עושה.

עודד: לא, זה באמת מה שאני עושה.

אלונה: אתה לא יכול כל יום...

עודד: אני לא... אני ממש לא... החלטתי שאני לא מתלונן יותר... ועכשיו יש לנו את הילדים.

אלונה: נכון.

עודד: וזה מספיק דלק בשביל להעיף מעבורת לחלל.

אלונה מחייכת אליו. עודד מתרומם.

עודד: מה זה הריח הזה?

אלונה: קרם גוף.

עודד: לא, זה משהו אחר.

אלונה: מה?

עודד: את לא מריחה?

אלונה: לא.

עודד: משהו רקוב.

אלונה: אני לא מריחה שום דבר.

עודד הולך לעבר חדר השינה שלו. הוא נעצר לפני גופתו של זכריה ועוקף אותה בכניסתו לחדר.

הוא מתחיל להתפשט, מוריד את חולצת הכפתורים שלו, חולץ את נעליו ומוריד את מכנסיו. הוא לובש מכנסי טריקו.

אלונה: אני רוצה שבסוף השבוע נסיים את הגיונגל.

עודד: בסדר.

אלונה: שלא נאחר. חיכינו מספיק.

עודד: אני יודע.

עודד יוצא החוצה חזרה לסלון, נעצר בכניסה לחדר.

עודד: מתוקה?

אלונה: מה?

שקט.

עודד: כלום.

אלונה: לא, מה?

עודד (מביט על זכריה): זה רק אני ש...

אלונה: שמה?

עודד (מצביע על זכריה): ש...

אלונה: ש...?

עודד: עזבי...

אלונה: מה?

עודד: כלום, באמת שכלום.

אלונה: אתה רצית לומר משהו.

עודד: נכון, והתחרטתי.

אלונה: אבל...

עודד: לא משנה.

אלונה: אני רוצה שתגיד לי.

עודד: זה באמת כלום.

אלונה: אם זה חשוב...

עודד: זה לא.

אלונה: וגם אם זה לא חשוב, אני רוצה ש...

עודד: עזבי.

אלונה: שתגיד לי...

עודד: אבל אני לא רוצה.

אלונה: כל דבר.

עודד: באמת שזה...?

אלונה: בטוח?

עודד מהנהן.

אלונה: במאה אחוז...

עודד: זה לא חשוב... באמת שזה לא חשוב.

עודד מתקרב אליה ומתיישב לידה. היא לוקחת את ידו ומניחה אותה על בטנה.

אלונה: זה מה שחשוב, נכון?

עודד מהנהן.

אלונה: עוד מעט אנחנו נהיה משפחה... ונגור בבית הזה... ושום דבר אחר כבר לא משנה, נכון?

עודד מהנהן.

אלונה: אז תנשק אותי.

עודד מנשק אותה. היא מחייכת אליו, מרוצה. הוא מחייך חזרה, מנסה להסוות את הפחד המקונן בו בפנים. שניהם בוחים קדימה. זכריה עדיין שוכב במקומו. עודד מפנה את מבטו אליו וחוזר להביט קדימה.

לפתע דפיקה על הדלת נשמעת.

עודד ואלונה מביטים לצד השני של הדירה, לעבר דלת הכניסה.

אלונה: מי זה?

עודד: לא יודע.

דפיקות נוספות ודי חרישיות נשמעות מכיוון הדלת.

אלונה: הזמנת מישהו?

עודד נד בראשו, מפורח מעט.

אלונה: אז מי זה יכול להיות?

דפיקות נוספות, מעט חזקות יותר, נשמעות שוב.

אלונה: שנפתח?

עודד: לא.

אלונה: לא?

עודד: לא.

שוב דפיקה חוזרת.

עודד: הוא יילך.

אלונה: מי?

עודד: מי שמאחורי הדלת.

אלונה: מה עכשיו עשית?

עודד: לא עשיתי שום דבר.

אלונה: אז למה דופקים?

שוב הדפיקות נשמעות.

אלונה: מי מאחורי הדלת?

שוב דפיקה.

עודד: לא אכפת לי מי, אני לא פותח...

אלונה: אבל הוא לא הולך.

עודד: הוא יילך...

אלונה: אל תפתח.

עודד: ברור שאני לא פותח...

שוב כמה דפיקות חזקות נשמעות.

עודד (צועק לעבר הדלת): אני לא פותח.

דפיקות נוספות חוזרת להישמע.

עודד (צועק החוצה): לך מפה... (שוב דפיקה) אני לא פותח!!!!!!

חושך.

סוף